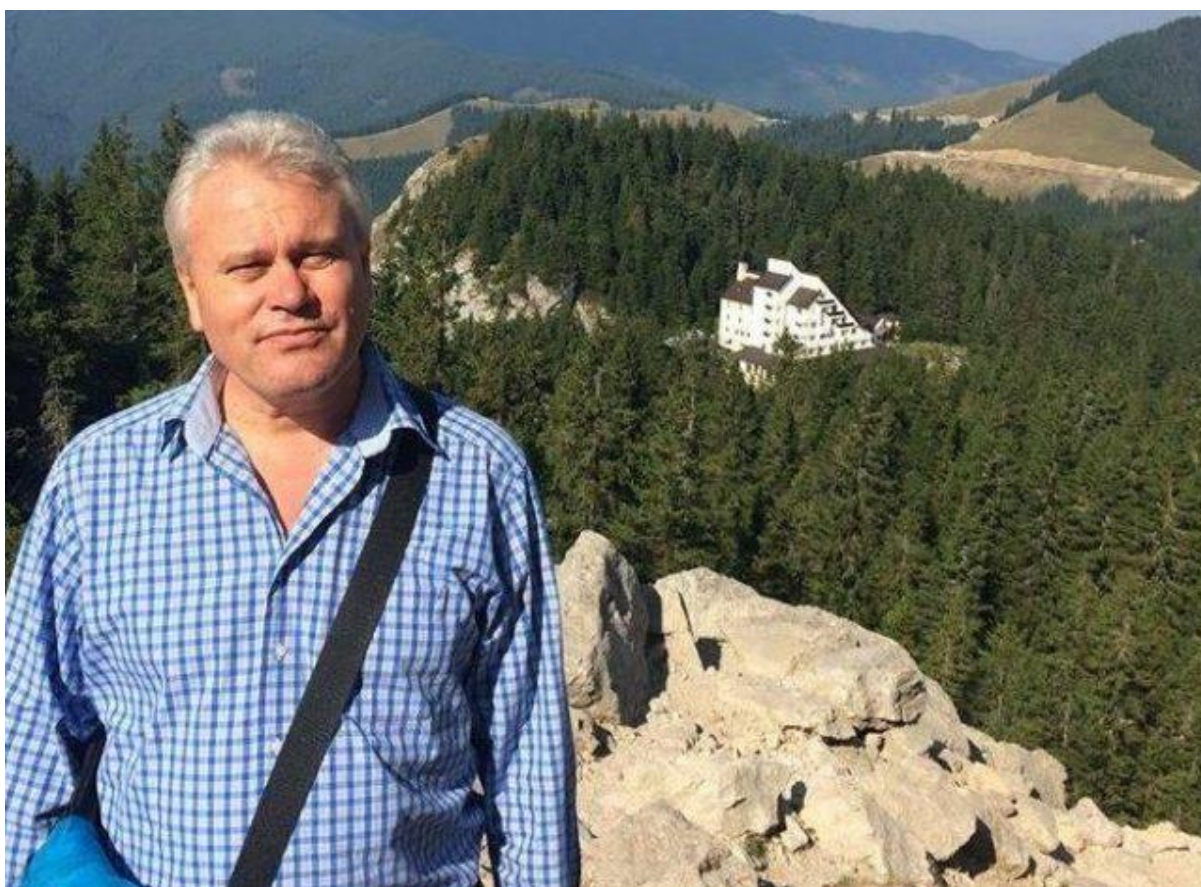

Punctul pe umor

[Gheorghe Bâlici](#)

30 septembrie 2022

Un Festival al Umorului care să țină opt zile ca la Vaslui nu se află nicăieri în toată Țara. Iar dacă ți se dă premiul întâi la Salonul de literatură satirico-umoristică organizat de Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” și ți se mai decontează și drumul tur-retur pe deasupra, cel puțin două zile, cât ești „oaspete scump și drag”, rar eveniment i-ar putea fi pe măsură sau ar putea să-l întrecă.

Pe urmă, se mai întâmplă și alte festivaluri de umor, tot mai bune și mai bune, ridicate și ele în slăvi de alții, fiecare având ceva deosebit, ceva care nu a mai fost vreodată. Cei care se adună la aceste sărbători ale spiritului, premiați desigur, au aceleași cuvinte de laudă, mulțumesc gazdelor ospitaliere și declară că nu au mai văzut așa ceva, că nu se putea organiza mai bine evenimentul care a fost un succes incontestabil.

Sincer să fiu, o să-mi dau dreptate și mie și celor ce se bucură prin alte părți, căci, atunci când ești fericit și te simți bine, ți se pare că ești cel mai obiectiv și deții adevărul în ultimă instanță.

Cu toate acestea, după vreo douăzeci de ani de „umblătură” pe la mai toate festivalurile de umor, unde, nu ascund, am fost de foarte multe ori premiat și „nu am pus niciodată la îndoială competența juriului care îmi acordă premiul întâi”, parcă aș pune mâna pe inimă și aș mai spune ceva.

De foarte multe ori m-am simțit bine, poate chiar mai bine atunci când nu am avut vreun premiu și nimeni dintre prietenii „aproiați” nu m-a invidiat. Este adevărat că valoarea premiului nu acoperă uneori nici cheltuielile de drum, însă nu acest lucru, până la urmă, are importanță pentru „gloria postumă”.

Știu, așa cum știu și alții, că există festivaluri de umor unde degeaba trimiți, pentru că organizatorii de acolo au... premianții lor. Aceste așa-zise concursuri s-au transformat încetul cu încetul în niște „cumetrii” unde se adună aceiași concurenți și ciocnesc paharele „pentru succes” cu același juriu.

Plicul în plic, cu motto, este demult o poveste de adormit copiii, pentru că totul se află la cheremul juriului, care te poate recunoaște „după stil”, poate deschide, la urma urmei, pliculețul și te poate trimite la coșul de gunoi chiar dacă ai scris doar epigrame antologice.

Nici expedierea lucrărilor pentru concurs pe e-mail nu este o soluție salvatoare când cineva din juriu „nu te înghite”, consideră că „prea te-ai abonat la premii”, ești „de dincolo” etc. Faptul că unii membri ai juriului la anumite festivaluri nu au scris în toată viața lor nici măcar o epigramă, cel puțin bunicică dacă nu bună, nu contează atât timp cât aceștia „se știu” cu organizatorii de ani de zile.

Mulți buni organizatori de festivaluri „își încearcă penița” și obțin premii importante la concursuri, după care, la rândul lor, încep să acorde premii bazate pe reciprocitate altor „creatori” care i-au premiat.

La unele festivaluri „premiianții” ar putea fi anunțați cu un an înainte de lansarea concursului, la altele unii sunt premiați „pentru că le-a venit rândul”.

Sunt și epigramaști buni care obțin câte un premiu numai după ce „au îngrijit” volumul lui „nea cutărică care numai strică” ș.a.m.d.

Există o mână de creatori onești, foarte puțini, ce nu se conformează, care nu știu prin ce minune mai răzbat prin alianța de beton a celor care au cucerit toate redutele și nu se mai opresc.

Mai există și unii buni epigramaști care, cu părere de rău, nu mai trimit la concursuri. Au fost mari epigramaști care, cu și mai multă părere de rău, nu au mai trimis la concursuri...

De fapt, începusem să vă spun ceva despre un premiu important ce mi s-a decernat la Vaslui. Măcar acum, la sfârșit, le mulțumesc organizatorilor.